

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

16 Δεκεμβρίου 2007

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ: τῶν προπατόρων (Λουκ. 14, 16-24/Ματθ. 22, 14)

Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀδελφοί μου, ἀκούσαμε τὴν παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου ποὺ ἐκφράζει «τὴν οἰκονομία τοῦ Σωτῆρος»· εἶναι «τὸ συμπόσιον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν», ἀποκαλύπτει τὴν «ἐν Χριστῷ πανήγυριν καὶ τὴν ἀνέκφραστον ἀπόλαυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Εὐρισκόμενος ὁ Κύριος σὲ κάποιο δεῖπνο, ἕνας ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων (ἐπειδὴ προφανῶς ἤθελε καὶ ἄλλους λόγους καὶ συμβουλὲς νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ Αὐτόν) τοῦ εἶπε· «Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 14-15), δηλαδὴ εἶναι εὐτυχῆς, μακάριος, ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀξιωθῆ νὰ καθίσῃ μαζὶ μὲ τὸν Μεσσία, τοὺς Πατριάρχες καὶ τοὺς προφῆτες στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ ἔχῃ μετοχὴ στὴν οὐράνια χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ποιοὶ ὅμως θὰ ἀπολαύσουν αὐτὴ τὴ μακαριότητα καὶ εὐτυχία; Μήπως, ἐνῶ ὅλοι προσκαλοῦνται, ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὴν συμμετοχὴ τους καὶ χάνουν τὸν οὐράνιο θησαυρό; Μήπως ὁ οὐράνιος οἰκοδεσπότης γνωστοποιεῖ σὲ ὅλους τὴν πρόσκληση, ἀλλὰ οἱ προσκαλούμενοι στρέφουν τὰ νῶτα καὶ παίρνουν ἄλλες κατευθύνσεις; Ἐκεῖνος (ὁ οὐράνιος δηλαδὴ οἰκοδεσπότης) προσκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο συνεχῶς, ἀλλὰ τὴν οὐράνια πρόσκληση ἐμεῖς τὴν περιβάλλουμε μὲ μία θανάσιμη ἄρνηση. Εἴμαστε ἀρνητὲς τῆς μεγάλης κλήσεως. Δὲν ἐπιλέγουμε τὴν ἐπιστροφή στὴν προ-πτωτικὴ κατάσταση, τὴν συμμετοχὴ μας στὴν θεία καὶ ζωοποιὸ χάρη, δὲν θέλουμε νὰ χορτάσουμε ἀπὸ τὸν «ἄρτο τῆς ζωῆς», γι' αὐτὸ καὶ μένουμε νηστικοὶ πνευματικὰ καὶ πεινασμένοι. Τοῦτο τὸ δεῖπνο μᾶς προσφέρει «οὐχὶ κοινὸν ἄρτον οὐδὲ κοινὸν ποτὸν» ἀλλὰ «Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον». Σὲ τρεῖς κατηγορίες ὁ Κύριος κατέταξε ὅσους ἀρνοῦνται νὰ γευθοῦν τῶν ἀγαθῶν τοῦ δείπνου Του. Πρῶτον εἶναι οἱ δοῦλοι τῶν αἰσθητῶν. «Ἀγρὸν ἠγόρασα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν». Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἀρνοῦνται νὰ θεωθοῦν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ποὺ ἀρνοῦνται νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ ἐκκλησιοποιηθοῦν, γιατί εἶναι δοῦλοι τῶν αἰσθητῶν, ὑποδουλωμένοι στὴν ὕλη. Δὲν τὴν βλέπουν σὰν δῶρο Θεοῦ καὶ δὲν τὴν ἀναφέρουν σὲ Αὐτόν. Τί κάνουμε στὴν Θεία Λειτουργία; Προσφέρουμε τοὺς καρπούς μας στὸν Θεὸ ποὺ τοὺς ἀγιάζει καὶ στὴν συνέχεια ἀγιαζόμαστε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ αὐτούς. Ὅταν δὲν ζοῦμε «εὐχαριστιακά», ὅταν δὲν θεωροῦμε τὰ ἀγαθὰ μας ὡς δῶρο Θεοῦ, τότε ὑπηρετοῦμε δουρικὰ τὴ γῆ, ἀφήνοντας ἔρημη τὴν καρδιά μας, πεινασμένη τὴν ψυχὴ μας. Δεύτερη ὁμάδα ἀρνητῶν καὶ πνευματικῶς πεινασμένων

εἶναι οἱ δοῦλοι τῆς ἐργασίας. «Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Ὁμάδα ἀνθρώπων μὲ νοῦ καὶ καρδιά προσηλωμένα στὰ γήινα, στὴ δουλειὰ ποὺ γίνεται ἔτσι δουλεῖα, γιατί ὑποχρεώνει αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ὑποταγμένοι στὸ χρόνο, νὰ μετρᾶνε τὴ ζωὴ τους μὲ ὀχτάωρα καὶ ἐργάσιμες μέρες, νὰ δυσκολεύονται νὰ καταλάβουν ὅτι ἐργάζονται γιὰ νὰ ζοῦν καὶ ὄχι ὅτι ζοῦν γιὰ νὰ ἐργάζονται. Ἡ Ἐκκλησία, ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, δὲν ἀρνεῖται τὴν τίμια ἐργασία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπολυτοποιεῖ. Τὴν θεωρεῖ σὰν ἐργόχειρο στὴ ζωὴ μας. Ἔτσι κέντρο καὶ στόχος τῶν ἐπιδιώξεών μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἡ ἀποδεσμευμένη ἀπὸ τὴν δουλειὰ τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ δοῦναι-λαβεῖν, τοῦ ἰσολογισμοῦ, τοῦ κέρδους.

Κατὰ ἓνα περίεργο τρόπο ἡ τρίτη ὁμάδα ἀρνητῶν καὶ πεινασμένων προβάλλει σὰν δικαιολογία τῆς ἀρνήσεώς τους τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ. «Γυναῖκα ἔγνημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν». Ὁ γάμος ἔγινε ἐμπόδιο καὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στὸ μεγάλο δεῖπνο. Συμβαίνει καὶ σήμερα αὐτό. Ἀρκετοὶ ἀπὸ ἐμᾶς θεωροῦν τὸ γάμο καὶ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη σὰν ἐμπόδιο, γιὰ νὰ ἐκκλησιαστοῦν καὶ νὰ ἐκκλησιοποιηθοῦν. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία, ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὴν συζυγία καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ, τὴν ἔνωση ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ποὺ παύει νὰ εἶναι βιολογικὴ καὶ ἐξωτερικὴ σύναψη καὶ γίνεται μυστηριακὴ ἐνότητα. Δὲν εἶναι ὁ εὐλογημένος γάμος ἐμπόδιο γιὰ τὸν ἐκκλησιασμό μας, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε. Οὔτε τὸ βάρος τῆς οἰκογενείας εἶναι ἀφορμὴ, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν ἐκκλησιασμό καὶ τὴν μετάληψη, τὴν Θεῖα Κοινωνία. Ἀντίθετα ἐλαφρώνει τὸ βάρος καὶ ἀφήνει ἄνοιγμα, γιὰ νὰ περάση ὁ Θεὸς στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ, ἀδελφοί.

Ἡ πρώτη ὁμάδα, ποὺ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχὴ τοὺς στὸ Μεγάλο Δεῖπνο δεμένοι μὲ τὸν ἀγρὸ καὶ τὴν γῆ, ἀποκηρύσσουν τὴν πρόσκληση γιὰ σωτηρία. Ἄρνηση ὅμως τῆς σωτηρίας σημαίνει ἐπιλογὴ τοῦ θανάτου. Ἡ δεύτερη ὁμάδα εἶναι φορτωμένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὰ ἐπαγγελματικά. Γι' αὐτὸ μὲ πείσμα φροντίζουν οἱ ἀνήκοντες στὴν ὁμάδα αὐτὴ πάρα πολὺ γιὰ τὶς ἐργασίες τους καὶ ὄχι γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ἀδιαφορία ὅμως γιὰ τὴν σωτηρία σημαίνει θάνατο. Ἡ τρίτη ὁμάδα ἀνόητα ὑποστηρίζει πὼς δὲν συμβιβάζεται οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ θρησκευτικότητα.

Ξεχνοῦν τὸν Θεό, ἀρνοῦνται τὸν ἐκκλησιασμό, ἀποφεύγουν τὸν πνευματικὸ ἀνεφοδιασμό, ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ σωτηρία, ἐπιλέγουν τὸν θάνατο. Κουτολογῆς «οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται» τοῦ οὐρανοῦ δείπνου, δηλαδὴ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὴν ὁποία ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ὀνομάζει «Φάρμακον Ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν». Θαρρῶ, ἀδελφοί, πὼς ὅλοι ἔχουμε ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ περὶ τοῦ Μεγάλου Δείπνου καὶ τῶν προσκεκλημένων ἀφορᾷ στὸ Μεγάλο Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου προσφέρεται «Ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς» (Ἰωάν. 6-51), ποὺ μεταγγίζει Ζωὴ καὶ Ἀνάσταση, καθὼς καὶ τὴν συμπεριφορὰ μας ὡς χριστιανῶν, ὡς μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ὑποφέρουμε ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀμάρτημα

τῆς αὐτονομίας. Ὅλα σήμερα αὐτονομοῦνται· ὑλικά ἀγαθά, ἐργασία, οἰκογένεια, δεξιότητες, ἱκανότητες, ὅλα χωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος κυριολεκτικὰ ἀλλοτριώνεται. Γίνεται δοῦλος τοῦ χρόνου καὶ τῆς φθορᾶς. Ἡ ἐνανθρώπησις ὅμως τοῦ Κυρίου μας ἐλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ χρόνου. Αὐτὴ τὴν προοπτικὴν, αὐτὴ τὴν διάστασιν τὴν ζοῦμε μόνο στὴ Θεία Εὐχαριστία, γιατί ἐκεῖ ὅλα καὶ ὅλοι μεταμορφώνονται, ὅλα ἀλλάζουν. Τότε τὸ κάθε παρὸν γίνεται αἰώνιον καὶ τὸ αἰώνιον προέκτασις τοῦ παρόντος καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πρίγκηπεσ καὶ κληρονόμοι τῆς οὐράνιας Βασιλείας Του, συνδαιτυμόνες στὸ οὐράνιον, μεγάλο δεῖπνον Του.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]